

lemsstater, især for underudviklede lande. Han udtrykte håb om, at den resolution, der på London-konferencen var blevet vedtaget vedrørende dette spørgsmål, måtte blive taget i betragtning, og at der snarest muligt måtte blive optaget forhandlinger herom mellem ILOs og WHO's generaldirektører.

Udvalget gik derefter over til at drøfte udkast til rekommendation om indholdet af skibes medicinkister.

Fra sømandsgruppens side understregede man indledningsvis den vægt, man tillagde sagen og anbefalede, at der i stedet for en rekommendation udarbejdedes en konvention, der efter gruppens opfattelse ville være et langt mere effektivt instrument end en rekommendation. Endvidere udtalte sømandsgruppen håb om, at en konvention ville blive enstemmigt vedtaget. Regeringsrepræsentanterne fra Italien, Rumænien og Sovjetunionen støttede kraftigt disse synspunkter og fremhævede den betydning, et mere effektivt instrument ville have for beskyttelsen af de søfarendes sundhed. En række regeringsrepræsentanter og skibsrhederrepræsentanter gjorde opmærksom på, at vedtagelsen af en konvention kunne skabe vanskeligheder på grund af de enkelte landes forskellige systemer og nødvendiggøre indskrænkninger i dens anvendelsesområde, da det ellers måtte antages, at en lang række lande ikke ville kunne ratificere en konvention på dette område. En rekommendation ville være et langt smidigere instrument og muliggøre en videre anvendelse af teksten i national praksis. Da enstemmighed om at udforme teksten som konvention ikke var opnåelig, trak sømandsgruppen sit forslag tilbage, og udvalget besluttede derefter enstemmigt, at den foreslåede tekst skulle tage form af en rekommendation.

Regeringsrepræsentanten fra De forenede Stater foreslog, at bestemmelsen i slutningen af stykke 1, punkt 1, om en særlig afdeling af kisten til opbevaring af præparater, hvis brug er underkastet begrænsninger, skulle erstattes med følgende tekst: „Særlige bestemmelser bør fastsættes med hensyn til opbevaring hos føreren eller en anden ansvarlig officer af præparater, hvis brug er underkastet begrænsninger.“ Den svenske sømandsrepræsentant foreslog, at det skulle bestemmes, at de pågældende præparater

skulle opbevares i medicinkisten om bord. Under en derpå følgende diskussion om dette spørgsmål oplyste regeringsrepræsentanten fra De forenede Stater, at hans ændringsforslag havde til hensigt at sikre opbevaringen af visse præparater som f. eks. narkotiske midler på et betryggende sted, hvilket normalt ville være i medicinkisten. Imidlertid ville medicinkisten i skibe af mindre tonnage ofte være transportabel, og af den grund ville det være at foretrække ikke at anføre stedet, hvor de pågældende præparater skulle opbevares. Dette synspunkt kunne sømandsgruppen tilslutte sig, og stykke 1 blev derefter vedtaget enstemmigt med de af den amerikanske repræsentant foreslåede ændringer.

Efter en meningsudveksling vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det ville være ønskeligt at angive, med hvilke mellemrum reglerne og bestemmelserne om indholdet af de forskellige typer af medicinkister skulle finde sted (stykke 2, punkt 2), blev stykke 2 vedtaget uden ændringer.

Stykke 3 blev vedtaget uden diskussion.

Til stykke 4 blev der af den sovjetiske regeringsrepræsentant foreslået en ny tekst gående ud på, at der bør fastsættes bestemmelser om en tilfredsstillende vedligeholdelse for medicinkister, og at en person om bord bør være ansvarlig herfor samt for det første sikre, at alle præparater, der er angivet i listen over medicinkisters minimumsindhold, er til stede i kisten, og for det andet at disse præparater regelmæssigt bliver suppleret op. Efter en langvarig meningsudveksling blev diskussionen til sidst begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt der burde fastsættes visse detaljer, især vedrørende den person, hvem ansvaret for medicinkisten og inspektionen af dennes indhold påhvilede. Sømandsgruppen påpegede, at det altid var skibets fører, som var ansvarlig om bord, og at det ville være farligt at fastslå i rekommendationsteksten, at en anden person ved nationale bestemmelser kan udpeges til at overtage dette særlige ansvar. En sådan afgørelse ville komme i strid med de i mange lande gældende regler, og sømandsgruppen ønskede derfor at holde fast ved den af arbejdsbureauet redigerede tekst, der syntes at dække alle punkter, om hvilke man havde opnået enighed. Dette synspunkt støttedes